

Liviu Zamfirescu și-a stabilit standarde nu neapărat filozofice de exprimare, încât scrierea sa vine ca o trezire a sufletului la meditație. Trăirile, clipa, livezile astrale, reverberația autumnală, romanța de învingător, terapia interogativă, aduc un tumult de invitație la bucuria vieții, dar nu așa cum pare la prima vedere, ci profund privind la esența ei. Poetul spune:

Poți să te-nalți, să treci de imediat,
Să vezi, să simți de dincolo plăcere,
Fii de iubire privilegiat,
Nu judeca, credința e-n tăcere.

În poezii cu vers clasic, cu vers alb, în rondeluri, autorul caută înțelesuri, frumusețea și culoarea luminii, într-o simțire divină, devenind romantic.

Încă romantic mai rătăcesc,
Prin geometrii de cocoare,
Autumnale clipe trezesc,
Lumini sângerând legendare.

Ca cititor ești impresionat de tălmăcirea cuvintelor etern divin de preamărirea legăturii spirituale cu Dumnezeu, într-un buchet magic de mijloace de exprimare, care pornesc de aici de pe pământ, unde ne este îngăduit să ne alegem cum să ne trăim darul divin. Unele cuvinte, repetate ca pe o rugăciune, (așa cum spune poetul) dau o încărcătură de maturitate în scriere.

Anotimpurile existențiale curg ca o melodie pe care o cântă cu mare înțelepciune, și anume, copilăria, adolescența, tinerețea transformându-se în veșnicie. Focul matur al vieții cu toate dorurile și amintirile devin jar, căutând permanent veșnicia. Îmbrăcând ia, își limpezește gândurile cu truda tăcerilor pe altarul înălțării, duhul pregătește lumina învierii.

Doina Bârcă